

Evangelí del diumenge de la setmana III de durant l'any: pescadors d'homes

“Veni amb mi i us faré pescadors d'homes”. Quan, com els apòstols, escoltem la crida de Déu i ens decidim a seguir-lo sense condicions, en la nostra vida s'obre una dimensió meravellosa que omple de contingut i sentit tota la nostra existència.

Evangelí (Mt 4, 12-23)

Quan Jesús va saber que Joan havia estat empresonat, es retirà a Galilea; però va deixar Natzaret i se n'anà a viure a Cafarnaüm, vora el llac, en els territoris de Zabuló i de Neftalí. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes:

Terra de Zabuló i de Neftalí,
camí del mar, l'altra banda del Jordà,
Galilea dels pagans:

el poble que vivia en la fosca

ha vist una gran llum;

una llum ha resplendit

per als qui vivien al país de mort i de tenebra.

Des d'aleshores Jesús començà a predicar. Deia:

—Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.

Tot caminant vora el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els diu:

—Veni amb mi i us faré pescadors d'homes.

Els immediatament deixaren les xarxes i el van seguir.

Una mica més enllà veié altres dos germans, Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca amb Zebedeu, el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els va cridar. Ells immediatament deixaren la barca i el pare i el van seguir.

Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena.

Comentari

Des dels primers moments de la vida pública, Jesús es va instal·lar a Cafarnaüm, una població situada en zona fronterera, al costat del camí que unia Galilea amb la tetrarquia governada per Filip. Era un lloc ple d'activitat on hi confluien jueus i pagans, gent de tota procedència. Allà, a la “Galilea dels pagans”, es començava a veure “una gran llum” (vv. 15-16), ja que Jesús venia a portar la salvació a tothom. En aquest passatge de l'Evangelí on Mateu ens presenta les primeres passes del Mestre, se sintetitzen tres trets fonamentals de la seva activitat.

Primer, se'ns presenta un resum del contingut essencial de la predicació: “Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop” (v. 17). La conversió suposa un canvi d'orientació. Implica un apartament del pecat per mirar dretament cap a la meta a què tots

estem cridats: la benaurança en el regne del Cel. També, però, una actitud d'inconformisme en allò que es fa rutinàriament i es pot fer millor, o rendint més fruits. Quan hom escolta Jesús, quelcom comença a canviar a la pròpia vida. Així ho van experimentar Pere i Andreu, Jaume i Joan.

En segon lloc, amb la invitació al seguiment dels qui serien els primers deixebles (vv. 18-22), Jesús engega l'Església, recolzada en uns homes senzills i corrents als quals constitueix apòstols. D'ells i dels seus successors se servirà per actualitzar contínuament la crida universal a la conversió i a la penitència que obre camí cap al Regne del Cel.

Aquells homes s'afanyaven a la feina diària de pescadors quan Jesús els va obrir uns horitzons insospitats i ells el van seguir amb promptitud. Fins ara la seva feina consistia a llençar

les xarxes, rentar-les, arranjar-les per mantenir-les sempre a punt, vendre el peix... El Senyor, però, els fa veure que, sense deixar la seva professió, ara els espera una altra mena de pesca. La seva gran aventura va començar amb una senzilla trobada, aparentment casual. Des del moment en què es van obrir a Jesús i van ser generosos per canviar de rutines i emprendre'n el seguiment, també ells van començar a tenir un coneixement directe del Mestre. No els cridava a ser mers anunciadors d'una doctrina, sinó amics íntims i testimonis de la seva persona. Amb aquest ham, en endavant serien “pescadors d'homes” (v. 19).

L'escena es repeteix a la vida de cadascun de nosaltres, si, com aquells homes, escoltem la crida de Déu i ens decidim a seguir-lo sense condicions. També se'ns obre una nova dimensió, meravellosa, divina,

que omple de contingut i sentit tota la nostra existència. Sant Josepmaria deia: “Fills meus, seguir Crist (...) és la nostra vocació. I seguir-lo tan de prop que visquem amb Ell, com els primers Dotze; tan de prop que ens identifiquem amb Ell, que visquem la seva Vida, fins que arribi el moment, quan no hem posat obstacles, en el qual puguem dir amb sant Pau: *Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi (Ga 2, 20)*”[1].

En tercer lloc, Mateu deixa clar que Jesús és quelcom més que un gran mestre, ja que va “guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena” (v. 23). És redemptor de l'home en totes les dimensions de la seva vida, perquè que salva alhora que ensenya. “El senyoriu de Déu es manifesta aleshores -comentava Benet XVI- en la curació integral de l'home. Així Jesús vol revelar la cara del veritable Déu, el Déu proper, ple de misericòrdia cap a tot ésser humà;

el Déu que ens dona la vida en abundància, la seva vida”[2].

[1] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, edició crítico-històrica, Rialp, Madrid, 2017, p. 101.

[2] Benet XVI, *Àngelus*, 27 de gener de 2008.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-iii-de-durant-lany-pescadors-dhomes/> (26/03/2026)